

HANNAH
WHITTEN

TAHT
ADINA

Çeviren
Erkin Berkay Aslan

YABANCI

Çiçek yerine dikenler yeşerten herkese...
Sebepleriniz vardı.

Karanlıklardan çıkma bu mahluksa bana ait.

– Shakespeare, *Fırtına* (5. perde, 1. sahne)

İkinci bir ışık eklersen ikinci bir karanlık da elde edersin, adil olan budur.

– Richard Siken’in “Portrait of Fryderyk in Shifting Light” şiirinden

ayna ayna

Üç yıl önce

Uyuyamıyordu.

Bu, onun için pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Neve için uyumak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Daha beşikteyken bile onu uyutmak için masallar ve şarkılarla dolu, uzun ve detaylı bir uykuya hazırlık ritüeli gerekirdi. Bakıcıları, minik İlk Kız Çocuğu nihayet sakinleşip uyuyana kadar, bitmek bilmeyen bir yürüme ve sallama döngüsünde nöbet tutarlardı.

Aslında pek bir şey değişmemişti. Neve'in zihninin dinlenmeyi kabul etmesi için hâlâ onu zorlaması, yorulana kadar zihnini düşüncelere boğması gerekiyordu. Bu onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti çünkü uyumak ona çoğunlukla zaman kaybı gibi görünüyordu, çalışmak için daha iyi harcanabilecek zamanlardı.

Tıpkı şimdiki gibi.

Neve, parmaklarını Rylt kazlarının ince tüyleriyle doldurulmuş ve Karseckan dokuma tezgâhlarında dokunmuş yumuşacık liflerle bezenmiş yorganının üzerinde gezdirdi. Dua vergileri hakkıyla harcanmıştı. Muhtemelen Valleyda'daki en lüks yataklardan birine sahipti. Ancak son zamanlarda ne kadar az kullandığını düşündükçe, bu ona bir tür savurganlık gibi geliyordu.

İsraf olsun ya da olmasın, uykunun yakın zamanda geleceği yoktu. Usulca küfreden Neve, kendini zorlayarak yataktan kalktı.

Zemin soğuktu ama terlik aramaya zahmet etmedi. Kütüphanedeki şömine hiçbir zaman tam anlamıyla yanmazdı, yine de alevlerin sıcaklığı ısınması için yeterli olacaktı.

Yatağının başucundaki masanın üzerinde, kalay bir sehpa içinde duran bir mum ve ağzına kadar dolu bir kibrit kutusu vardı. Neve bir kibriti çaktı; alevi fitile dokundururken soğuk havaya kükürt kokusu yayıldı. Gıcırdamamasına dikkat ederek kapısını sessizce açtı ve koridora çıktı.

Nöbet yerlerinde uyuklayan bir iki muhafızın yanından geçti. Onu fark etseler bile konuşmadılar. İlk Kız Çocuğu'nun koridorlarda dolaşması alışılmadık bir durum değildi. Zaten bir yıldır geceleri gizlice odasından çıkıp kütüphaneye gidiyordu. Kurtlar, ormanlar ve İkinci Kız Çocukları hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Red'in kapısına yaklaştıkça adımları yavaşladı. Aslında vermek zorunda olmadığı bir kararı erteliyordu. Red de eskiden bu gece yürüyüşlerinde ona katılırdı; o da Neve gibi uyuyamazdı. Ama geçen yıl, on altı yaşına bastıktan sonra... yani, o *şeyden* sonra, Red kütüphaneye gelmeyi bırakmıştı. İçine doğduğu bu korkunç anlaşmadan bir çıkış yolu aramaktan vazgeçmiş gibiydi.

Red'in bu teslimiyeti, Neve'in içinde öfkeye benzeyen bir şeyin alevlenmesine neden oldu. Kabul edilemez olanı kabullenmesi... Belki de Red, bunun gerçekten daha iyi bir yol olduğuna inanıyordu. Ama Neve, en karanlık anlarında bunun korkaklıktan başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Kader size korkunç bir şey sunduğunda, neden onu kabullenmek zorunda olduğunuza karar verirsiniz ki? Bunu aklınıza oturtacak ne olabilir?

İşte bu yüzden Neve kütüphaneye gitmeye devam etti. Raflardan Kurtları, Kralları, kehanetleri ve pazarlıkları anlatan her kitabı çekip aldı, sayfa sayfa inceledi. Red, bir canavarın ağzına girmeyi kabul edebilirdi ama Neve, o canavarı boğmanın bir yolunu mutlaka bulacaktı.

Bunu düzeltebilirdi.

Cevabın ne olacağını bilmesine rağmen Red'in kapısının önünde bir süre oyalanıp durdu. İçeriden gelen sessizlik, kori-

dordaki sessizlik, pencereden süzülen ayışığının kestiği yumuşak karanlıktaki sessizlik...

Neve içini çekerek yürümeye devam etti.

Kütüphanenin çift kanatlı kapısı onun dokunuşuyla açıldı, menteşeleri iyi yağlanmıştı ve pırıl pırıl parlıyordu. Valleyda'nın kütüphanesi, yüzyıllar boyunca kraliçeler tarafından şekillendirilmiş, nadir kitaplar ve sanat eserleriyle dolu, kıymetli bir hazineydi. Buradaki bazı eserler, dünyadaki tek kopyalardı. Neve içeri girip kapıları ardından çekerek kapattı, şamdanını en yakındaki masanın üzerine koydu. Titrek ışık rafların oyuklarını gölgeyle doldururken, sandalyelerin incecik ayaklarını örümceksi, cılız şeylere dönüştürdü.

Kapının solundaki büyük ocakta yanan közler, üzerinde asılı duran yağlı boya tabloyu yarı aydınlıkta ürkütücü bir hâle getiriyordu. Neve ateşteki külleri hafifçe dürttü, odaya bir sıcaklık dalgası yayıldı. O sırada gözleri tabloya takıldı.

Resim devasa büyüklükteydi, hemen hemen Neve'in odasının zeminini kaplayacak kadar genişti. Soluk çizgilerle birbirine bağlanmış, parlak beyaz noktalarla süslenmiş sonsuz bir karanlık. Bir takımyıldız haritası.

Neve bir zamanlar gece gökyüzüne hayranlık duyardı. Hâlâ içinde o tanıdık yakınlığı hissediyordu, ama artık gökyüzünü karanlık ve bilinmez bir şey olarak görmenin ne kadar iddialı olduğunu anlayacak kadar da büyümüştü.

Neve ne istediği açık biriydi. Az şey istiyordu. Kız kardeşinin güvende olmasını. Kendisine gerçekten değer veren birini. Ve mümkün olduğunca çok kontrol. Dış güçler tarafından yönlendirilmek, sönmüş bir mumdan yükselen duman gibi savrulmak yerine, kendi hayatının kontrolünü almayı.

Ateş iyice harlandığında geri çekildi, gözlerini kısarak tabloya baktı. Takımyıldızların çoğunun adını biliyordu; bu bilgiyi tam da bu kütüphanede edinmişti. Leviathan, Veba Yıldızları, Kız Kardeşler, Uzak Kraliçe. Bazı hikâyeleri de öğrenmişti ama

bunlar ülkeden ülkeye o kadar büyük farklılıklar gösteriyordu ki içlerinde bir gerçeklik payı olup olmadığını kestirmek zordu. Ni-oh'ta, Uzak Kraliçe bir taht gaspçısıydı, dünyayı savaşa sürükleyen hain bir kız. Takımyıldızı uğursuz bir alamet olarak görülüyordu. Valleyda'da ise onun hikâyesi nezaket ve barışla anılıyor, yıldızlar uzaklarda büyümüş bir kraliçenin reşit olup refah dönemini başlatmasını simgeliyordu. Alpera'da ise gökyüzündeki şeklin bir kraliçeye değil, bir hançere ait olduğu söyleniyordu.

Yıkım ve yeniden doğuş. Barış ve savaş. Her biri çarpıtılmış, hiçbirinin tam anlamıyla doğru olmadığı belli. Neve gözlerini kısıtı ve kaşlarını çatı.

Avuç içini yorgun gözlerine bastırarak üzerinde çalıştığı kitaplığa yöneldi. Raflardan üç kitap çekti, göğsüne kalkan gibi dayayarak en yakındaki masaya bıraktı. Sandalyeye çökerken esnedi ve içlerinden birini açtı. Özel basım bir kitaptı. Kapağı çatlamış deridendi, sayfaları toz kokuyordu. Harfler elyazısıyla yazılmıştı, mürekkep bazı yerlerde solmuş, görünmez olmuştu.

Metnin büyük kısmı şiir formundaydı. Neve burnunu kırıştırdı. Bu noktada seçici olmaya pek mecali yoktu ama yine de, daha çok eski bir günlüğe benzeyen bu kitapta aradığı şeyi bulacağına dair pek bir inancı da yoktu.

Aslında kitabın işe yaramayacağından o kadar emindi ki başıboş bir satır gözüne çarpmadan önce kapağı az kalsın kapatıyordu: *Altın Damarlı, Ağaçlarla Sarılı*

Sertçe yutkundu. Sonra kitabı açtı ve okumaya başladı.

*Dallardaki fısıltıları duydum ve birden iki,
ikiden üç olanı anlatıyorlardı.*

Biri taşıyıcı olacak: Gölge Kraliçe, Karanlığı Taşıyan

İkisi kapıyı açacak: Gölge Kraliçe ve Altın Damarlı, Ağaçlarla Sarılı.

*Üçü tahtı kuracak: Gölge Kraliçe, Altın Damarlı ve Kutsal Hain,
Mukaddese Küfreden*

“Saçmalık,” diye mırıldandı Neve kitaba doğru. Kapağını öyle sert kapattı ki eski sayfalar hafif bir toz bulutu yaydı. “Lanet olası krallar ve gölgeler.”

Boğazı tıkanmıştı ve hassastı. Neve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve alnını masaya dayadı, hayal kırıklığıyla gelecek gözyaşlarının beklentisiyle dişlerini sıkmıştı. Neve pek ağlayan biri değildi ama onu ağlatan hep böyle şeyler olurdu; zamanının boşa harcanması, emeğinin karşılıksız kalması, yapabileceklerinin ne kadar az olduğunu hatırlatan her şey.

Ateşin sessizliğinde bir hıçkırık yükseldi, sonra duygularını bastırdı. En azından bunu kontrol edebiliyordu.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve kapıya yönelmeden önce yaşlı bir kadınmuşçasına yorgun bir şekilde masaya yaslandı. Uykusuzluktan muzdarip olsun ya da olmasın, bu gece bunu yapamayacaktı.

Neve kapıya giden yolu yarılamıştı ki bir öfke dalgası, gözyaşlarına sebep olan daha yumuşak türden bir öfkeyi gölgede bıraktı. Hiç düşünmeden masaya doğru yürüdü, işe yaramaz kitabı kaplığı gibi ateşe attı.

Deri patladı ve kavrulmaya başladı, içindeki kâğıt alev alırken odayı keskin bir koku doldurdu. Kitap sanki son nefesini verir gibi sayfaları çevrilerek açıldı, ateş onu yiyip bitirdikçe küçüldü, dumana boğdu. Böylesine hızlı bir yıkımın gücü sayfaların çevrilmesine neden oldu. Neve arka kapaktaki yarısı yanmış harflerin çizgilerini ve eğimlerini yakaladı: T, N ve Y.

Kitabın yanması bitmeden oradan ayrıldı.

Red’in odasının önünden yeniden geçerken karşı duvardaki pencereye baktı. Kendi kendine, bunu Red’in kapalı kapısını görmek istemediği için değil, kız kardeşinin o kapının ardında uyuduğunu ve saatin, Red’in artık orada olamayacağı zamana doğru hızla ilerlediğini düşünmekten kaçtığı için yaptığını söyledi.

Şehirdeki ışıkların çoğu bu saatte sönmüştü ve gökyüzü sokakların üzerinde yıldızlarla dolu gece mavisi bir alana yayıl-

mıştı. Takımyıldızları seçebilecek kadar berraktı ve Neve neredeyse bilinçsizce durdu, gözleri parlak desenlerin izini sürdü.

Kız Kardeşler takımyıldızı ufkun yarısını kaplıyordu. Kız Kardeş şekillerinden biri seçilebiliyordu, elini dünyanın kıvrımının ardında gizlenen diğerine uzatmıştı.

Açısı sanki toprağa uzanıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

I

Neve

Ağaçların arasında bir şey hareket ediyordu. Neve koşmayı bıraktı, nefesi kesilecek kadar sertçe bir ağaç gövdesine çarptı. Kendini yarı deli gibi hissediyordu ve muhtemelen öyle de görünüyordu. Bir kuleden, ağaçların baş aşağı büyüdüğü ve her şeyin siyah, beyaz ve grinin tonlarından oluştuğu kâbus gibi bir manzaraya doğru kaçıyordu.

Gölge Topraklar. Canavarların ve tanrıların hapishanesi. Bir yeraltı dünyası, bir yarı dünya, Yabanormen'in altına demir atmış bir karanlık.

Bu, çarpık bir şekilde mantıklıydı. Biri Red'i tüketmişti, diğeri de Neve'i tüketiyordu.

Dakikalar önce, cam bir tabutta uyanmış, damarları mürekkep siyahına boyanmış ve zihni bulanık bir hâldeydi. Ve o da oradaydı. Neve düşünmeden, hiçbir nezaket ya da açıklama için zaman kaybetmeden tabuttan fırlamış ve kaçmıştı.

Şimdi, elbette, bundan biraz pişmanlık duyuyordu.

Nefesini düzene sokmaya, titremesini hafifletmeye çalışırken, panik içini kaplarken önündeki ormana –*Ağaçlar ters dönmüşse ona hâlâ orman denebilir miydi?*– oradaki şeye. Bütünüyle görülmeyecek kadar büyüktü, beyaz gövdelere karşı gri hatlar, yavaş ve ağır hareket ediyormuş izlenimi veriyordu.

Koluna bir el dolandı ve tam da kalp atışları düzene girecek gibiydi ki kulağına sert bir fısıltı çalındı.

“Peki nereye,” diye mırıldandı Solmir, “gittiğini sanıyorsun, Neverah?”

İçgüdüsel olarak dirseğini geriye savurup adamın hassas bir yerine nişan aldı, tabii adamın yumuşak bir yeri olduğunu varsaymıştı. Ona doğru bastırılan vücut ince, sert açılardan ve keskin hatlardan oluşuyordu; adam kılıç gibiydi. Yine de dirseği, acıdan çok şaşkınlıktan kaynaklanan hızlı bir homurtu çıkarmayı başardı ve bu ona topuğuna bir tekme atma cesareti verdi.

“Ruhsuz Kadim Olanların aşkına, *yalın ayaksın*.” Sesi çok kızgındı, hâlâ kulağının dibinde fısıltıyla konuşuyordu. “Gerçekten gidebileceğini mi sanıyorsun?”

Neve’in yumruğu kalça kemiğine indiğinde bir homurtu daha çıkardı.

Bu yumruk, adamın canını yaktığı kadar onun da canını yakmıştı. Neve’in dudakları, boğuk, öfkeli bir çığlıkla dişlerinin üzerinden geriye doğru kıvrıldı. Yüksek bir ses değildi ama bu yerin tuhaf sessizliğinde yankılandı.

Solmir donakaldı, gözleri ondan ormandaki yaratığa kaydı, hâlâ ağaçların arasında yavaş ve kıvrılarak ilerliyordu. Sonra eliyle Neve’in ağzını kapattı.

Neve tutuşuna karşı kıvrandı, ona bu kadar yakın olmaksansa ters dönmüş ağaçlardaki şeyle şansını denemeyi tercih ederdi. Solmir, onun sorun yaratan tırmalayan ellerini diğer kolunu beline dolayarak halletti, dirseklerini kaburgalarına, sırtının bir kısmını da kalçalarına hizaladı. “Dinle,” diye mırıldandı kulağına ve kahretsin ki yatıştırıcı olmaya çalışıyormuş gibiydi. “Benden nefret ettiğini biliyorum. Bu sorun değil. Ama seni temin ederim ki o şeyin sana yapacaklarından daha çok nefret edersin.”

Dudakları avucunun içinde faydasızca hareket etti ve Neve’in aklından onu ısırarak, bu dünyada ya da az önce terk ettiği dünyada şu anda ondan daha fazla nefret ettiği hiçbir şey

olmadığını söylemek geçti. Ama sonra ağaçların arasındaki şey yüzünü görebileceği kadar döndü.

Yüz demek pek doğru olmayabilirdi. Aslında sadece bir ağızdı. Halka halka dişleri olan, jilet gibi keskin ve boyu Neve kadar uzun bir ağız.

Solmir'in elinin altında küçük bir ses çıkardı. Mücadele etmeyi bıraktı.

Ağaçların arasındaki dişli şey nefes aldı ve berbat kokusu Neve'e bir dalga gibi vurdu; leş gibi boğucu ve ateş gibi sıcaktı, havanın soğuğuyla daha da yoğunlaşmıştı. Solmir onu kendine doğru daha da çekti, kolunu da etrafına dolandı. Kıpırdamadan durup beklediler.

Bir asır gibi gelen bir süreden sonra yaratık döndü ve o korkunç ağız, yine onlardan uzağa yöneldi. Ters dönmüş ağaçların arasından yavaşça ilerlemeye devam etti.

Bir an sonra Solmir onu bıraktı.

Neve ona doğru döndü, ağzından bir hırıltı çıktı ve parmakları yumruk hâlinde kıvrılmıştı. Yumruklarından birini kaldırdı ama Solmir daha hızlıydı. Solmir'in eli havada onunkini yakalayıp çenesine ulaşmadan önce durdurdu.

"Hadi ama, Neverah," dedi, dudaklarında belli belirsiz nefret dolu bir gülümsemeyle. "Onca diplomasi eğitimi aldın, beni dinlemeyecek misin?"

"Diplomasi onurlu insanlar içindir." Kenetlenmiş elleri havada karşıt güçlercesine titredi. "Burada geçerli değil."

"Yeterince adil." Solmir elini hızlıca çevirdi ve onun kolunu arkasına, vücuduyla onun sert gövdesi arasına sıkıştırdı. "O zaman bunu diplomatik olmayan şekilde yapacağız. Sanırım içten içe bunu daha çok seviyorsun. Şiddet için en ufak bahaneye bile sarılıyor gibisin."

Neve ona karşı sarsıldı. Adam karanlık, neşesiz bir kahkaha attı. "Bak ne diyeceğim, küçük kraliçe. Ben söyleyeceğimi söyleyeyim, sonra istersen bana vurabilirsin. İstedğin kadar sert. Ne-

reye istersen.” Adamın sesinde tam olarak tanımlayamadığı bir şey vardı; kederli ve öfkeli, sönmüş bir ateş gibi derinden yanan bir vahşet. “Anlaştık mı?”

Başka pek seçeneği yok gibiydi. “Pekâlâ,” dedi Neve. “Konus.”

Adam arkasında hafifçe gevşedi ama kolunu tutmaya devam etti. Hemen hemen tüm parmaklarında gümüş yüzükler vardı ve bunlar kızın tenini ısıırıyordu, soğuk bir dünyada daha derin soğuk noktalar. “Gölge Topraklar’dasın.”

“O kadarını anladım,” diye cevap verdi, ses tonundaki korkuyu şiddetle bastırmaya çalışarak.

“Akıllı kadın.” Tutuşunu düzeltti, gümüş yüzükler Neve’in kolunu ürpertti. “Gölge Topraklar’dasın,” diye devam etti, “çünkü yardımına ihtiyacım var.”

“Ya sana yardım etmek istemiyorsam? Neden sana yardım etmek isteyeyim ki?”

“Çünkü başka seçeneğin yok.” Sonra Neve’i kendine doğru çevirdi, görünüşe göre o izin verene kadar yumruk atmayacağından emin olmuştu.

Solmir yakışıklıydı ve iki kat nefret ettiği bir gerçektir bu; doğru olmasından ve bunu fark etmiş olmasından nefret ediyordu. Uzun, düz saçları omuzlarından neredeyse dirseklerine kadar dökülüyordu. Gölge Topraklar’ın renksizliği saçları soldurduğu için rengini bilmiyordu ama dengeli bir gri tonuna benziyordu. Renkli bir yerde olsa altınla kahverengi arasında olurdu sanki. Koyu renk kaşları yüksek alınına hançer darbeleri gibi iniyordu. Burnu düzdü ve hınzır bir kıvrımı olan ince bir ağzın üzerinde belirginleşmişti. Hayli uzun boyluydu ve tuzağa yakalanmış bir şeyi gözleyen yırtıcı bir kuşun bakışlarına sahipti.

Ve o gözler. Maviydiler. Tüm bu gri, siyah ve beyazın içinde maviydi.

“Sana kendimi haklı çıkarmaya çalışmayacağım.” Ama o mavi gözlerdeki bakış bunu isteyebileceğini söylüyordu. “Sana

tüm dürüstlüğümle yüzeyde yaptığım her şeyin bir amacı olduğunu söyleyeceğim.”

“Peki, bu amaç ne?”

Sıcaklıktan yoksun, keskin bir gülümsemeyle dudakları бүkүldü. “Kralları öldürmek.”

Neve, duygularını yüzünden ve bedeninden uzak tutmakta, kayıtsız görünmekte ustaydı. Bu yüzden zihninde kafa karışıklığı ve kutsallara hakaretin mide bulantısıyla çalkalanırken kıpırdamadan durdu. Bu bilgiyi mantıklı bir yere oturtmaya çalıştı.

“Bundan,” dedi sonunda, “daha fazlasını açıklamak zorundasın.”

“Hadi ama, Neverah.” Başını iki yana salladı, uzun saçları göğsünü okşarcasına dalgalandı. “Onların *iyi* falan olduğunu hiç düşünmedin, değil mi? Düşünmediğini biliyorum. O dal parçasına nasıl dokunmak istemediğini gördüm. Tüm bunlar kız kardeşin uğrunaydı, boş bir dindarlık yüzünden değil.”

“*Sakın* kız kardeşim hakkında konuşma.”

Neve’in ses tonu bir kraliçenin emir veren tonuydu ve Solmir’in gözleri kısa bir an genişledi. “Anlaşıldı, Majesteleri.”

Açıklanamaz bir şekilde, bu unvan yüzünün ısınmasına neden oldu. Neve kolunu adamın elinden çekti ama ona vurmaya çalışmadı. Henüz. “Demek Kralları öldürmek istiyorsun. Bu yüzden mi onları getirmeye çalıştın?”

Solmir başını onaylarcasına salladı, bu ciddi tavrı alaycı konuşma şekliyle tuhaf bir tezat oluştuyordu.

Kanlı beyaz dallarından karanlığın damladığı korkunç ve çarpık bir koruluk. Burada uyanmadan önce olanları hatırlamak zordu, anıları dağınıktı, toparlayamıyordu. Ama iliklerine kadar işleyen soğuk büyüden, Gölge Topraklar’a çekilmeden önce Kiri, Solmir ve diğer rahibelerin dünyalar arasında bir geçit açtığını biliyordu. Bir geçit yapmak için *onu* kullanıyorlardı. Onu, Red’i sabitleyen ormanın tersine sabitleyerek birbirlerinin karanlık ayınaları hâline getirmişlerdi.

Red. Gölgelemler onu kahretsin, Őu anda Red'i dűŐűnemezdi.

Neve yutkundu, boğazının arkasında asılı duran o yakıcı ke-
deri bastırđı. "Kralları burada öldűrmeye çalışacaksın o zaman?"

"Çok isterdim. Ama yapamam." Yine o soğuk gülűmseme be-
lirdi. "Korkarım Gölge Topraklar'da hiçbir Şey gerçekten ölemez."

Eğer bu Şekilde söylemeseydi teselli gibi gelebilirdi. Gözleri
hem meydan okurcasına hem de bir oyunun kazandıran kartı
gibi parlarken, dudakları keskin bir çizgiye dönüşműŐűti.

Ama Neve'in bunu dűŐűünecek vakti olmadı.

Ters dönműŐű ağaçlar Őiddetle savruldu, cılız kökleri soğuk
gökyüzüne iskelet parmaklar gibi uzanıp titredi. Grinin içinde,
metal yırtılmasını andıran keskin bir ses yankılandı. Ardından,
uzun gövdeli canavar karanlıktan fırladı, dişlerle çevrili ağız gı-
cırdayarak açıldı ve doğrudan onlara doğru gelmeye başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Solmir ve Neve'i kenara itti.

Neve çorak zeminde ve birbirine dolanan dalların üzerin-
de tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktű ve saldıran dişlerden
uzaklaştı. Üzerinde hâlâ soğuca ve sert ağaç kabuklarının baskı-
sına karşı dayanıksız beyaz bir gecelik vardı. Yeraltı dünyasına
yolculuk edeceğini bilseydi kıyafetini daha özenle seçerdi.

Bu saçma dűŐűünce, bir kraliçe ve bir kâfirden ziyade, Birinci
Kız Çocuğu geçmişine aitti. Ve garip bir Şekilde, korkunç, hırıltılı
bir kahkaha atmasına neden oldu.

Solmir onun önűnde, kocaman ağzın tam karşısında duru-
yordu ve kendi dişlerini bir sırtıŐla ortaya sermiŐti. Daha önce
koyu ve hemen hemen askeri bir palto giymişti ama Şimdi onu
kenara atmış, altındaki ince beyaz gömleğin kollarını yukarı kı-
vırmıŐti. Kollarından aşağı siyah çizgiler akıyordu, sanki kalbin-
den kan yerine mürekkep çıkıyordu. Ellerinde karanlık birikmiŐ,
parmaklarını ve bileklerini karartmıŐti. Parmak eklemlerinde
ince bir buz katmanı parlıyordu.

Solucan benzeri canavarın açılıp kapanan ağzı o kadar yakın-
dı ki Neve nefesini hissedebiliyordu.

Ardından Solmir yumruklarını açtı.

Ellerindeki karanlık, havaya fırlayıp pürüzlü ve dikenli bir hâl aldı. Sanki kan dolaşımına dikenlerden bir ağ örmüştü ve şimdi o ağ serbest bırakıyordu. Canavarın üzerine düştü, kanla kaplı etini biçti, vücudunun etrafında sıkışarak büzüldü ve onun haykırmasına neden oldu.

Ama o şey hâlâ ilerliyordu.

Korku Solmir’de görülmesi doğal olmayan bir duyguydu; yüzü bunu pek iyi taşıyamıyordu. Mavi gözleri irileşti ve acımasız ağzı açıldı ama ellerini tekrar uzatıp daha fazla gölge çarpmaya çalışmadan önce kendine sadece birkaç saniye zaman tanıdı. Derisinden yavaşça aşağı inen mürekkep önceki kadar koyu değildi, siyahtan çok griydi.

Büyü zayıflıyor, tükeniyordu. Neve hâlâ bunun işleyişini tam olarak anlayamamıştı, bir gözcü parçasındaki kanı vasıtasıyla kemiklerine işleyen o soğuk şeyin, sadece bu yere bağlı olduğunu, Red’in yeşil ve büyüyen gücünün zıddı olduğunu biliyordu. Ama hâlâ içinde yaşadığını, soğuk ve dikenli olduğunu, açmaya çalıştıkları kapının onu daha güçlü kıldığını, onu o korkunç korya nasıl sabitlediklerini de biliyordu.

Bir de çok dişli bir canavara yemek olmak istemediğini biliyordu.

Neve hiç düşünmeden Solmir’in yaptığını yaptı. Ellerini uzattı ve daha hiç çaba göstermeden karanlık damarlarından aşağı aktı, avuçlarında toplanırken parmakları yumruk şeklinde büküldü. Sanki kış gibiydi. Sert bir rüzgâr gibiydi. Öyle soğuktu ki âdeta içini yakıyordu.

Yakıcı soğuk kollarından aşağı süzüldü, ellerinde yoğunlaştı ve dayanılmaz bir noktaya ulaştığında yumrukları açıldı.

Kendi dikenli büyü ağ, solucan benzeri canavar tam çeneleri dokunacak kadar yaklaşmışken onu yakaladı.

Anında etkisini gösterdi. Solmir’in dikenleri o şeyi sadece yavaşlatmış gibi görünürken, Neve’in dikenleri onu durdurmuş-

tu. Canavar kıvrandı, gri gökyüzüne doğru çılgık attı, Neve'in büyüünün dokunduğu yerlerden uzaklaştıkça küçüldü. Vücundan dökülen gölge bukleleri havayı bulandırıyor, solucan canavarın kükremesinin garip, daha küçük bir yankısı olan bir tür cıvıltı sesi çıkarıyordu. Bir çatırtı, bir başka anlaşılmasız gölge patlaması derken yaratık yok oldu.

Geriye kalan gölgeler ormana doğru akmaya başladı ve Solmir onların ardından yüzünü buruşturdu, bir elini kaldırıp indirdi. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Pekâlâ. Bir dahaki sefere onları yakalayabiliriz. Birkaç gölge yaratığın gücü pek bir şey değiştirmez."

Neve, gözleri kocaman açılmış hâlde, canavarın olduğu boşluğa bakıyordu. Geceliğinin altında göğsü hızla inip kalkıyordu. Karanlık damarlarından çekilirken bedeni ürperdi. Ellerinden biri ince bir buz tabakasıyla kaplıydı, avucundan su damlıyordu. "Burada hiçbir şeyin ölemeyeceğini söylediğini sanıyordum?"

"Tüm o gölgeleri gördün mü?" Solmir kaşını hafifçe kaldırdı, sanki az önce onları yutmaya çalışan bir yaratığa büyü fırlatmamış gibi soğukkanlıydı. "Onlar küçük canavarın artıklarıydı. Enerjisi dönüşmüştü. Burada ölen hiçbir şey yok olmaz, sadece şekil değiştirir."

Neve'in ağzı onu daha fazla sorgulamak için açıldı. Belki de ona büyü yaparsa daha az rahatsız edici bir forma dönüşeceği hakkında küçümseyici bir yorum yapmak için. Ama başında beyaz bir acı patladı. İnlemekten başka bir şey yapamadı.

Dizleri toprağa kavuştu, elleri şakaklarındaydı. Aynı anda hem sıkışıyor hem de parçalanıyormuş gibi hissediyor, vücudu ezilip genişliyordu. Ağrı midesinde, sinir uçlarında zonklayarak yayıldı. Buz gibi keskin, yakıcı bir sancı, tam orta yerine saplanmıştı.

Uzaklardan Solmir'in küfrettiğini duydu ve ardından ellerinin yüzüne bastırıldığını hissetti; nazik olmaktan çok uzak, sert ve kararlı bir dokunuştı. Görüşü bulanıktı ama kendi damarla-

rının karanlıkla parladığını görebiliyordu. Nabızı her attığında, cildinin altından bir şey sertçe baskı yapıyordu.

“Kahretsin, kadın,” diye hırladı Solmir. “Henüz beni terk edemezsin.”

Önünde çömelmiş, gözleri onu dikkatle inceliyordu. “Burada büyüünün bir bedeli var, Neverah.” Sesi sakindi ama parmakları şakaklarına sımsıkı kenetlenmişti, sanki onu sabit tutmaya, çözümlmesini engellemeye çalışıyordu. “Yüzeyde Gölge Topraklar’ın hâkimiyeti zayıftı çünkü büyüü de zayıftı. Ama burada onun gücünü kullanırsan bu yer sana bağlanır. Seni içine alır. Ve sen bununla başa çıkamazsın. Burası tanrılar ve canavarlar için yapılmış bir hapisane. Sen ikisi de değilsin.”

Tanrılar ve canavarlar. Peki o hangisiydi?

“Bunu düzeltebilirim.” Solmir’in sesi sertti, kesinlik doluydu. Yumuşaklığa yer yoktu. “Sana gücünü alabileceğin, Gölge Topraklar’a ait olmayan başka bir sabitlenme noktası verebilirim.”

Neve başını kaldırdı, acıyla aralanan dudaklarından bir nefes kaçtı. “Arick’i öldürdün. Az kalsın kız kardeşimi öldürüyordun. Beni *kullandın*.” Teni ürperdi, damarlarına dikenler battı. “Teklif ettiğin hiçbir şeyi istemiyorum.”

Solmir’in eli koluna dolandı, uzun, zarif parmakları onu yukarı kaldırırken gümüş yüzükleri ışıpta parlıyordu. Yüzü sert, keskin hatlıydı; cehennem mavisi gözleri, bıçak gibi kaşlarının altından parlıyordu. Ağzı sıkı, neredeyse öfkeli bir çizgiye dönüşmüştü.

“Teklif etmiyorum,” dedi Solmir.

Dudaklarını onun dudaklarına haşın bir öpücükle bastırdı.

Şok Neve’i hareketsiz bırakmıştı ama bunun daha önce olduğu gibi bir kucaklaşma olmadığını anlayacak kadar farkındaydı. Bu bir öpücükten çok bir savaştı. Solmir’in dişlerini dudaklarının arkasında hissediyor, ağzının baskısını bir kılıç kadar keskin duyuyordu.

Ve Solmir onu acımasızca öperken Neve’in içinde bir şey... değişti.

Damarlarını yırtan dikenlerin acısı azaldı. Önce ince bir iğneye, sonra yalnızca hafif bir sızıya dönüştü. Başındaki zonklama yavaş yavaş siliniyor, dudakları Solmir'in kılere ne kadar uzun süre değerse o kadar hafifliyordu. Bu temas içindeki büyüyü bir ipin ucunu çekiyormuş gibi söküp çıkarıyordu. Bu boşaltma hissi hem rahatlatıcı hem de yıkıcıydı; acı ve güç aynı ölçüde azalırken, vücudu giderek daha topraklanmış, daha *kendisi* gibi hissettiriyordu.

Hiçbir şeyi kontrol edemeyen, kırılgan ve insani.

Solmir, gerçek bir öpücük olmayan öpücüğünü kesti ama kolları hâlâ Neve'i sarıyordu, yere yığılmasını önlemek ister gibiydi. Çam iğneleri, kar, uzak mesafeler ve açık gökyüzü gibi kokuyordu.

Gözlerindeki bakış ona Arick gibi davrandığı o ayları hatırlattı. Nezaket göstermeye çalıştığı zamanları–

Neve'in eli göğsüne vurup onu uzaklaştırdı. “Bana ne yaptın sen?”

“Sana yeni bir sabit verdim. Gücünü Gölge Topraklar yerine bana bağladım. Şu andan itibaren büyü istiyorsan önce benden alacaksın. Ben senin *taşıyıcım*.” Kızın çırpınan ellerini yakaladı, yüzü donuktu ve onu hareketsiz tutuyordu. “Anlaşmamız bir kez vurmaktı, Neverah, ama sen şimdiden iki tane vurdun.”

İkisi de donup kaldı. Solmir'in elleri onun bileklerine dolanmış, Neve'in yüzü öfkeyle buruşmuş ve gözyaşlarıyla yol yol olmuştu.

Yüz ifadesi uzaktan kayıtsız sanılabilirdi. Ama aralarındaki mesafe sadece birkaç santimdi ve Neve, cehennem mavisi gözlerinde pişmanlık, öfke ve keder gibi bir şeyin parladığını görebiliyordu. Solmir yavaşça onu bıraktı. Attığı paltosunu almak için eğildi, ağır kumaşı omuzlarına çekti. “Yapmam gerekeni yaptım.”

Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız.

Neve kollarını beline doladı ve onun yüzeydeyken nasıl oldu-

ğunu bir kez daha düşündü. Ona değer veriyormuş gibi davranmıştı ve Neve buna inanacak kadar aptaldı. Bu bir numaraydı, bunu artık biliyordu. Onun güvenini kazanmanın bir yoluymuştu. Ona bunu sormak, neden sadece Arick'in yüzüne bürünmekle yetinmediğini, neden bu kadar yaralayıcı bir şey yapmak zorunda kaldığını sormak istiyordu. O zamanlar onu önemseyen insanlar sadece Raffe ve Arick'ti. Arick'in ilgisinin gerçek olmadığını bilmek, onun *Arick* olmadığını bilmek, içinde derin bir yara açmıştı.

"Arick'i sen öldürdün," diye hırladı. "Onun sözlerini kullanamazsın."

"Asla onun olmadılar." Solmir'in gözleri parladı. "Onlar benimdimi."

Bu bir açılıştı. Sormak, nezaketinin, ilgisinin ne anlama geldiğini öğrenmek için bir davetti âdeta. Neve bunu kabul etmedi. Bilmek istemiyordu.

Boğazına dikenler batsa da yutkundu. "Kız kardeşim hayattamı?" Dumanlı camın ardından Red'i gördüğüne dair belli belirsiz bir anısı vardı ama bu güvenmek için yeterli değildi ve bunu onun ağzından duyması gerekiyordu. "Eğer değilse seni öldürürüm, gerçekten öldürürüm, sihirli dumana karışıp uçmana izin vermem. Ve bunu yapmak için kıcını yüzeye kadar sürüklemem gerekiyorsa yaparım."

"O yaşıyor." Başıyla hafif bir şekilde onayladı. "Sanırım bu işe yararsa ona ihtiyacımız olacak."

Neve kaşlarını çatı. "Ne işe yararsa?"

"Kralları öldürmek tabii ki." Solmir'in ağzında keskin bir sırıtiş belirdi. Arkasını döndü ve Neve'in kaçıp geldiği yöne doğru ağır adımlarla geri yürüdü, Neve'in de peşinden geleceğinden emin gibiydi. "İşin tuhafı, kıklarını yüzeye sürüklemek tam olarak yapacağımız şey."

Sonuçta çok uzağa kaçmamıştı Neve. Kule, yapraksız dallarının arasından görülebilen, ters dönmüş ağaçlardan oluşan ince bir örtünün hemen ötesinde yükseliyordu.

Gerçi “dal” tam olarak doğru terim değildi. Ağaçlar baş aşağı büyümüşü, kalın dallar gri, kuru toprağı yarıyor, baldıra degecek kadar uzun çıkıntılar oluşturunuyordu. Başının üzerinde, renksiz havada yayılan kökler, cılız ve hareketsiz, sisin içinde göz alabilmişine uzanıyordu.

Aynadaki orman, Mihrap’ta yetiştirdikleri ağaçlık genişlemiş, büyümüşü.

Ancak ağaçların ötesinde, kilometrelerce uzanan, baş aşağı ya da başka türlü herhangi bir ağaç tarafından bozulmamış çorak gri bir boşluk vardı. İçinde uyandığı kule, ıssız genişlikte gökyüzüne uzanıyordu; yıpranmış tuğlalar, tırmanan siyah dikenli sarmaşıklarla süslenmişti. Solmir kapıya doğru yöneldi, sanki sabah yürüyüşünden dönmüş de kahvaltıya geçiyormuş gibi rahattı.

“Peki kıçlarını yüzeye tam olarak nasıl çıkarmayı planlıyorsun?” Neve titremeye karşı kollarını kavuşturdu, buranın soğuşu tenine işliyordu. “Kralları bir keresinde getirmeyi başaramadın, şimdi tekrar mı deneyeceksin? Kötü olduğun kadar aptal mısın?”

En iyi hakaretlerinden biri değildi ama yeraltında yeni uyanmış ve bir canavardan kaçmıştı, şu anda zekice davranması beklenemezdi.

Solmir kapıyı iterek açarken ona ters bir bakış attı, kenarda durup içeri girmesi için eliyle abartılı bir jest yaptı. İçeri girerken parmaklarını yumruk yaptı ve eşişin diğer ucuna yaklaştı. Teni onun tenini hatırlıyordu ve bu onu parçalamak istemesine neden oldu.

“Son derece aptalca,” dedi Neve geçerken. “Ve son derece kötü.”

Neve sırtını olabildiğince dik tuttu.

Uzaklarda bir şey gümbürdedi. Yer sarsıldı, kulenin taş zeminin ayaklarının altında titredi. Neve kendini duvara yaslamak için elini uzattı ve mucizevi şekilde merdivenleri kaplayan dikenlerden kaçındı.

Solmir'in eli tekrar onun koluna dolandı, onu geriye doğru çekti ve kapı aralığında karşısına yerleştirdi. Burnu az kalsın adamın köprücük kemiğinin boşluğuna değiyordu.

"Depremde en güvenli yer," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, mavi gözleri ona bakmak yerine ufku tarıyordu. "Kapı girişleridir. Bunu unutma, lazım olabilir."

Yer bir kez daha güreledi, sonra durulup hareketsizleşti. Neve arkasındaki kapı çerçevesini elleriyle sıkıca kavradı. "Bu sık sık oluyor mu?"

"Artık daha sık oluyor." Ondan uzaklaştı ve merdivenleri çıkmaya başladı. "Gölge Topraklar sarsılıyor. Daha da dengesizleşiyor." Alaycı şekilde nefes verdi. "En azından artık zaptedecek pek bir şey kalmadı. Neredeyse hiç küçük canavar kalmadı ve sadece dört tane Kadim Olan var." Bir an durakladı. "Aslında belki üç. İplikçi'ye sormam gerek."

"Az önce söylediğin hiçbir şeyi anlamadığının farkındasın değil mi?"

Gözlerine ulaşmayan jilet gibi bir sırtıyla ona baktı. "Şimdi kim daha aptal?"

Gölge Topraklar'ın soğuğu geceliğine nüfuz ederken bir ürperti onu acı bir cevap vermekten alıkoymuştu. Neve bunu saklamak için elinden geleni yaptı ama Solmir fark etti, ifadesi yumuşayıp âdeta düşünceli bir hâle geldi. Paltosunu çıkardı.

Kollarını tamamen paltosundan kurtarmadan önce Neve başını sallamaya başlamıştı bile. "İstemiyorum—"

"Evet, biliyorum, teklif ettiğim hiçbir şeyi istemiyorsun. Ne kötü. Al şu lanet paltoyu."

Bir an tereddüt ettikten sonra kabul etti. Hâlâ onun vücut ısısını taşıyordu. Neve kumaştan uzaklaşmamak için kendini zor tuttu.

Bir duraksama oldu, sonra Solmir içini çekti. “Burada olduğun için ben de pek heyecanlı değilim, Neverah. İsteddiğim bu değildi.”

“Hayır, senin istediğin şey Kralların yüzeyde olması ve kız kardeşimin ölmesiydi.”

“Pek sayılmaz.” Sıkılmış dişlerinin arasından çıkmıştı bu sözler, sanki onu zorlamaya çalıştığı kavgayı vermemek için çok çaba sarf ediyordu. “Sana ne istediğimi söyledim. Kralların yok olması.”

Duygularını göstermek açık vermek demekti ve Neve ona zaten fazlasıyla zayıflık göstermişti. O bunu hak etmiyordu, ayrıca verebilecek pek bir şeyi kalmamıştı. Bu yüzden kendini toparladı, yüzünün öfkeyle buruşmak istemesine karşı koydu. Maskesini yeniden taktı. Eğer adam o maskenin ardını görebiliyorsa bile en azından Neve çabalıyordu. “Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Tekrar söylüyorum, fazla seçeneğin yok. Bir yalancı, bir katil ve daha bir sürü çirkin şey olabilirim ama aynı zamanda tüm bu yeraltı dünyasında seni zerre kadar umursayan tek şeyim.” Açığa çıkan dişleri parıldadı “Sen ve ben aynı şeyleri istiyoruz. Bundan nefret ettiğini biliyorum.”

Çok yakınında duruyordu. Ondan uzaklaşmak istedi ama bu bir teslimiyet olurdu ve Neve bir şey kazandığını düşünmesine izin vermeyi reddetti. Gözlerini kıstı. “Ne kadar küstahsın.”

“Bir son istiyorsun. Ve bunun sona ermesi için sadece iki yol var. Ya Krallar ruhları ve bedenlerinden geriye kalanlarla birlikte yok olacaklar ya da sonunda Gölge Topraklar çözüldüğünde oradan kaçacaklar.” Alnında derin yara izleri vardı, en acı verici görünenler şakaklarındaydı ve ortadakiler ise daha az belirgindi. Elini kaldırıp onları dalgınca ovuşturdu. “İster inan ister inanma, yüzeye çıktığımda hepimiz için en kolay yolu seçmeye çalıştım.”

“Arick’i manipüle ettin.” Adamın yüzünde pişmanlık ifadesi

yoktu ve muhtemelen bunu değiştiremezdi ama Neve onun yamalak itirafların arkasına saklanmasına izin vermeyecekti. “Beni manipüle ettin.”

“Çok da manipüle edilmene gerek kalmadı, Majesteleri.” Mavi gözleri loş gri ışığın altında alev alev yanıyordu. “Neredeyse bir dokunuş yetti.”

Hızla atan nabzını görmezden geldi, çenesini eğmeyi ve bakışlarını kaçırmayı reddetti.

Göz temasını ilk kesen Solmir oldu ama bunu rahat bir şekilde yapması Neve’in içinde arzu ettiğinden daha az zafer hissi uyandırdı. Adam alnını bir kez daha ovuşturduktan sonra elini indirip yanındaki hançerin kabzasına dayadı. “İhtiyacım olan şeyi başarabilirdim, hepimizin ihtiyacı olan şeyi. Gerçekten, Neverah, bana teşekkür etmelisin ama kız kardeşin her şeyi daha da karıştırdı.” Kısa bir sessizlik oldu. “Sanırım bunu tahmin etmeliydim. Kaderin cilvesi işte.”

Ağzı bir kez daha ona Red’den bahsetmemesini söylemek için açıldı ama bunu yapamadan bir sarsıntı daha oldu.

Neve yana doğru savrularak dizlerini merdivenlere çarptı, ne var ki bu sarsıntı ilkinde kıyasla önemsizdi. Solmir kapıya yönelmedi, bunun yerine pratik bir akıcılıkla çömeldi. Bu dünya ne kadar zamandır sallanıyordu ki âdeta alışmış gibi görünüyordu?

Yeryüzü yeniden hareketsiz kaldığında Solmir doğruldu ve merdivenlerden yukarı, uyandığı dairesel odaya doğru yürümeye başladı. “Muhtemelen vaktinin dar olduğunu anlamışsındır,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Bu yüzden sana ayak uydurmanı öneririm.”

2

Red

Orman bazen onu rüyalara sürüklerdi. Bu şaşırtıcı değildi. Büyüye onun kadar derinden ev sahipliği yapmak, büyüünün yalnızca dışını değil, içini de şekillendirmesi demekti. Gözlerini yeşile boyayıp saçlarına sarmaşıklar doladığı gibi, düşüncelerinde de altın yollar açması kaçınılmazdı. Rahatsız ediciliğinden bir şey kaybetmese de yine de oldukça hafif bir yan etki sayılırdı.

O Yabanorman olduktan hemen sonra başlamıştı. Neve yeraltına sürüklendikten hemen sonra. Ardında altın imgeler bırakan rüyalar, sonunda uykuya dalmadan önce yorgun düşüncelerinin ateşlenmesinden daha gerçek hissettiren rüyalar. Rüyalar hayli basitti, uzun sürmüyorlardı. Yansıması olmayan bir ayna. Gökyüzünde dönen yıldızlar, sanki kelimelerin şekillerini oluşturmak için bir araya geliyor ama sonra onları okuyamadan dağılıyorlardı.

Ama bu, Yabanorman'ın Red'e şimdiye dek verdiği en gerçekçi rüyaydı: Bir ağaç. Manzaranın geri kalanını gizleyen bir sis denizinin ortasında, beyaz gövdeli bir gözcü. Başta bir fidan olarak belirdi ve ardından büyüdü, rüyaların doğasına uygun bir şekilde önce yavaşça, sonra birdenbire. Göğe doğru yükseldi, dallarını başının üzerinde yayarak altın ve siyahın kıvrımlı çizgileriyle damar damar kaplandı.

Sonra elinde bir elma belirdi. Sıcak ve altın sarısı, bir elmaya göre daha ağır. Dudaklarına götürüp ısırdı. Kan tadı ve göğsünde korunmuş bir acı, sanki bir şekilde hayati bir parçasını koparıp yemişti.

Red'in gözleri açıldı, göğsü sancırken ağzına bakır tadı yayıldı. Yüreği ağzına geldi, damarlarını yemyeşil bir örümcek ağı gibi sarmıştı ama sonra nerede olduğunu hatırlayınca kalbi daha yavaş bir ritme döndü.

Kara Kale. Kurt ile birlikte.

Yatak odalarının açık pencerelerinden hafif bir rüzgâr esiyor, yaprak, toprak ve tarçın kokusuyla birlikte sonsuz sonbaharın kokusunu taşıyordu. Yatağın üzerinden süzülen loş sabah ışığı Eammon'un koyu renk saçlarını altın rengine parlatıyor, çıplak omuzlarındaki ve karnındaki yara izlerini ortaya seriyordu.

Onları görünce gülümsedi, kanlı rüyaların kalıntılarını uzaklaştırarak onun yanına sokuldu ve parmağıyla karnındaki üç beyaz çizgiden birini takip etti. Ormanı doğrusal zamana geri döndürmüş, sonsuz alacakaranlıktan çıkarmışlardı ve buna hiçbir zaman sabahları olduğu kadar minnettar olmamıştı. Kurt gri sabah ışığında çok güzel görünüyordu.

Teninde hareket eden eli kalça kemiğindeki yara izlerine değdi. Daha aşağıya. Parmakları kalçasının etrafına dolandığında Eammon çenesini yukarı doğru kaldırdı, alçak ve memnun bir nefes verdi ama uyanmadı.

Red hınzırca sırıtırken elini ağzıyla yer değiştirdi.

Bu onu uyandırmaya yetti. Eammon'un gözleri açıldı. Gözleri kehribar rengi, koyu bir yeşil halkayla çevriliydi ve anında erimiş gibi parladı. Yara izleriyle dolu eli onun saçlarının arasına kayd. "Günaydın."

"Çok günaydın," diye mırıldandı Red ona ve doğrulup onun kalçasının üstüne oturdu.

Sonrasında, düşünceleri artık sisli ve alev alev değilken, güne hazırlanmak için giyinirken Red rüyasını düşündü. Bu rüya farklı hissettirmişti. Bir şekilde daha ağır, daha anlamlıydı.

Son zamanlarda her şey daha ağır geliyordu zaten. Gölge korudan, yerin yarılmasından, Solmir'in diğer Kralları öte tarafa geçirme planını boşa çıkarmalarından ve onunla Eammon'un tamamen Yabanorman'a dönüşüp iki bedende, iki ruhta birleştiği o günden bu yana bir hafta geçmişti.

Neve'den haber alınamayan bir hafta.

Bakmaya nereden başlayacağını bilmeden geçen bir hafta. Kaledeki ayna ona hiçbir şey göstermiyordu, Gölge Topraklar'ı son kez gördüğü günden beri hiçbir şey yansıtmamıştı. Sonra, ormanın kenarına gidip aynanın kırıldığını keşfetmişlerdi. Kemiklerine işleyen orman ona hiçbir ipucu vermedi. Artık kökleri yerleştiği için sessizdi; pahalıya mal olmuş kelimelerle konuşmayı bırakmış, aklının yanına taşın üzerindeki yosun gibi yerleşmişti. Dışındaki orman, gözcülerden ve bilinçten yoksundu ama hâlâ sihirliydi, sonbaharın ve altın renginin karışımıydı.

Red kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu ama aynı zamanda çaresiz de hissediyordu.

Eammon'un ensesindeki ellerinin sert aşinalığı, aklını şimdiki zamana geri getirdi. Düşüncelere daldığından saçlarını örme-yi bırakmıştı. Eammon, onun bıraktığı yerden devam edip saçlarını avuçlarının içinde topladı. "Seni rahatsız eden yeni bir şey mi var?" diye sordu, sesi alçaktı ve sabahın pürüzünü taşıyordu. "Yoksa hâlâ aynı mı?"

"Aynı," diye mırıldandı.

Yumuşak bir onaylama sesiyle karşılık verdi. Eammon'un yaptığı örgü kabaydı ama sıkıca bağladı, hafifçe çekti. Red boynunu geriye yaslayıp onu görmek için kafasını yukarı kaldırdı. Eammon, alnına bir öpücük kondurdu. "Belki Raffe'in Fife'a anlatacak yeni bir şeyleri vardır."

Derin bir iç çekti, başını daha da geriye yaslayarak sırtını Eammon'un karnına dayadı. "Belki." Bu, Fife'ın Valleyda başkentine ikinci gidişiydi. Artık Yabanorman'ın sınırları tarafından kısıtlanmıyordu ama Eammon'un gerçekten Eammon olmadığı,

sihir ve ormanın gölgesinde şekillenen o birkaç dakikada Lyra'nın hayatı için yaptığı pazarlıkla hâlâ başka şekillerde bağlıydı. Raffé ile bir tavernada buluşmuştu; bulabildiği en sıradan giysileri giymişti ve ellerindeki imkânları kullanarak Neve'i bulmanın yollarını aramaya çalışmışlardı.

Şimdilik, onun hizmetindeydi. Kraliçe'nin aslında Floria topraklarında bir hastalıktan iyileşmediğini, nişanlısının Alpera'yı ziyaret etmediğini ve Başrahibe'nin de onun yanında bulunmadığını birileri fark edene kadar.

Eğer bunlar ortaya çıkarsa, Raffé'in saray kütüphanesini kullanması ve Mihrap'ı yakından izlemesi o kadar kolay olmayabilirdi.

Şimdiye kadar, Valleyda'nın izolasyonu onlara avantaj sağlamıştı. Fark edilmelerine neden olan özellikler aynı zamanda fethedilecek bir bölge olarak istenmemelerine neden oluyordu: kuzey sınırındaki Yabanorman, İkinci Kız Çocuğu adağı, verimsiz topraklar ve sıcaklığın uzun süre devam etmediği iklim. Bunlardan ikisi artık caydırıcı değildi; özellikle havalar soğuyup saray mensupları yaklaşan kışa hazırlanmak için evlerine ya da yurtdışına çekildikçe haberler daha yavaş yayılıyordu.

Sessiz ve hızlı hareket ederlerse soyluların Neve'in kaybolduğunu öğrenmesi için hiçbir neden olmayacaktı. Red ise hem kız kardeşini yeraltı dünyasından geri getirmeye çalışmakla, hem de taht için mücadele etmekle meşguldü.

Eğer işler o noktaya gelirse bu işin peşini bırakmayı düşünüyordu. Tahtın ikisine de ne faydası olmuştu ki? Red kesinlikle istemiyordu.

Eammon'a yaslanarak onun kütüphane kokusunu içine çekerken gözlerini kapadı. Hâlâ aynıydı ama yaprak kokusu şimdi daha belirgindi. "Bir rüya gördüm. Yabanorman'dan bir rüya." Tek gözünü açıp ona baktı. "Sen de gördün mü?"

Eammon elini saçlarına götürdü, uçuşan tutamları kulaklarının arkasına sıkıştırdı, kaşlarını çatıp Red'in uykusunu bölen

şeyi düşündü. “Hatırladığım kadarıyla hayır.” Gözlerinde bir ateş titreşti. “Gerçi rahatsız bir şekilde uyandım, bu yüzden hafızam olması gerektiği kadar keskin değil.”

Red onu sertçe karnından dürterken dudakları büküldü. Orman rüyalarını ilk görmeye başladığında ona neler hissettiğini anlatmıştı. Bu rüyalar Eammon’a da oluyordu; görüntülerin ve hislerin hızlıca belirmesi, fazla anlamlandırılmayacak kadar kısa anlar. Genellikle o bir orman rüyası gördüğünde, Eammon da aynı rüyayı görürdü, ikisini de saran sihirli iplik senkronize bir şekilde tutuşurdu.

Ama görünüşe göre bu seferki sadece onun içindi. Red kaşlarını çatı. “Diğerlerinden daha garipti. Daha uzundu. Bir ağaç vardı. Bir gözcü. Ve bir elma. Ondan bir ısırık aldığım da kanlıydı.”

Eammon’un eli hareketsiz kaldı. Kandan bahsedilmesi onu hâlâ geriyordu, artık ormanın bunu ihtiyacı olmasa bile. Lyra alaycı bir şekilde ona fazla hassassın demişti ama gözlerinde sempatik bir ışık vardı. Kurt, birkaç ömre yetecek kadar kanla yüzleşmişti.

Bir anlık tutukluk geçti, elini çekmeden önce başparmağı Red’in çenesinde gezindi. “Sence bir anlamı var mı? Yabanorman’ın bize verdiği rüyalar genellikle bir anlam taşımaz, en azından benim için. Ama eğer öyle olduğunu düşünüyorsan...”

“Olabilir.” Red iç geçirdi. “Ya da Lyra’nın dün gece bize getirdiği baharatların beynime bir numara yaptığı anlamına da gelebilir.”

Eammon kıkırdadı. “Kütüphaneyi kontrol edeceğim. Emin olmak için tarih kayıtlarında benzer bir şey var mı diye bakarım. Kanlı elmalardan bahsedenler az olmalı ve oldukça spesifik diye düşünüyorum.”

“Fife’ı uğurladıktan sonra yardım edeceğim. Raffe için bir mektubum var.”

“Bir tane daha mı?”

Omuz silkip tuniğinin eteğindeki gevşek bir ipliği çekiştirdi. “Onun yerinde olsaydım denediğimiz her şeyi kesinlikle bilmek isterdim. Kaybolan sen olsaydın.”

Kurt alçak bir sesle onayladı.

Red’in parmakları endişeyle bacağına vuruyordu. “Eğer Raff’e’in elinde yeni bir şey yoksa,” dedi sonunda, “bundan sonra ne yapacağımızı konuşmalıyız.”

Başını kaldırıp bakmadı ama Eammon’un iç çekişindeki duraksamayı duymuştu. Bu, günlerdir etraflarındaki havada asılı duran, tam olarak yapılmayan tartışmaya yakındı. İki kütüphaneye incelemişlerdi ve şimdiye kadar Neve’i bulmalarına yardımcı olacak hiçbir şey bulamamışlardı. Red’in zaten çok az olan sabrı tükenmek üzereydi. Onlar eski kitaplar ve tedbirle vakit kaybederken, Neve’in nelere katlandığını kimbilebilirdi?

Hava beklentiyle çatırdıyordu. Sonunda Eammon başını onaylarcasına salladı. “Bunu konuşacağız,” dedi. Ardından alnına bir öpücük daha kondurdu ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Red ayağa kalktı, kollarını başının üzerinde gererek sabahın son tutukluğunu da atmaya çalıştı. Mutfaktan nefis kokular yükselmeye başlamıştı bile; Lyra bir gece önce güneye yaptığı kısa bir gezintiden gelmişti. Artık Yabanorman’a bağlı olmadığı için kıtada yapmayı planladığı gezilerin ilkiydi bu. Fife, bir gece önce akşam yemeği için elinden geleni yapmıştı ve görünüşe göre bu sabah kahvaltı için de aynısını yapıyordu.

Raffe’e yazdığı mektup masanın üzerinde duruyordu, sadece bir sayfaydı ve küçük bir şekilde katlanmıştı. Red altdudağını dişlerinin arasına alarak mektuba baktı. Mektupta, ilerleme kaydedemediklerinden daha fazlası vardı. Sonuna birkaç satır karalanmıştı. Arick’in doğum günü yaklaşıyordu. O hatırlatmasa bile Raff’e hatırlardı ama Red yine de bundan bahsetmesi gerektiğini düşünmüştü. Onun da hatırladığının bir kanıtıydı bu.

Arick’e üzülmek tuhaf bir şeydi, muhtemelen yaşadığı tekin-

siz üzüntüler arasında hissettiği en tuhafıydı. Onu öldürdüğü için üzgün değildi; Arick'in uyandırdığı tüm o tuhaf duygular arasında suçluluk duygusu yoktu. Eammon'u ya da Neve'i kurtarmak için çok daha kötüsünü yapabiliirdi. Arick, Solmir'i çağır-
dığında, ona gölgesini ve hayatını verdiğinde seçimini yapmıştı.

Ama yine de onun ölmesine üzülmüştü.

Mektubu alıp cebine koyarken ağzı ince, sert bir çizgi hâlinde kapandı. Solmir'i bir daha gördüğünde onu öldürecekti. Arick'i öldürdüğünden çok daha yavaş bir şekilde.

Merdivenlerden indi, yemek odasında Fife ve Lyra'nın sesle-
rini dinlerken, düşünceleri Arick ve Solmir'den daha yakın endi-
şelere yöneldi. Eammon, Fife'a eğer isterse Lyra'nın kıta etrafın-
daki gezilerine katılabileceğini söylemişti. Artık o ve Red, Yaba-
norman olduklarına ve onu bağlayacak gerçek bir sınır olmadı-
ğına göre, Lyra gibi uzağa ve geniş bir alana seyahat edebilmesi
mantıklıydı. Ama Fife bunu denememişti, sadece Raffie ile bulu-
şmak için Valleyda'nın başkentine kadar gitmişti. Red, onu neyin
engellediğinden emin değildi ve her şey hâlâ yeniyken, hâlâ ta-
zeyken sormaktan çekiniyordu. Hiçbiri Fife'ın, Eammon'un kısa
bir süreliğine dönüştüğü tanrıyla yaptığı anlaşmayla kendini ne-
yin içine soktuğunu tam olarak anlamamışken bunu yapamazdı.

Yabanorman'la, yani Eammon'la yaptığı yeni anlaşma fark-
lıydı. Nasıl olduğundan emin olmasa da içinde taşıdığı ormanda
bunu hissedebiliyordu. Yabanorman Fife'tan kan ya da sadakat
dışında bir şey istemişti. Kolundaki Mühür daha önce olduğun-
dan daha büyük ve karmaşıktı; derisinin altında hemen hemen
dirseğinden ön kolunun ortasına kadar uzanan bir kök yuma-
ğıydı. Orman ondan hiçbir şey istemiyordu, gölge yaratıkları ya
da kapatması umuduyla kanını akıtacağı yarıklar yoktu.

Red, kendisinininkine paralel ilerleyen ve zar zor ayırt edebil-
diği o uyumlu orman düşüncesi ipliğinde bile Fife'ın yeni anlaş-
masının ne anlama geldiğine dair hiçbir şey çıkaramıyordu.

Bu, onları, üçünü de tedirgin ediyordu. Birbirlerinin etrafın-

da temkinli hareket etmelerine neden oluyordu. Red için bu acı verici bir durumsa, kendi küçük dünyalarında uzun zamandır birlikte olan Fife ve Eammon için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Yemek odasına vardığında Lyra çoktan oturmuştu, elinde dumanı tüten bir fincan kahve ve peri yüzünde bir gülümseme vardı. Ormanın dışındaki güneşin altında geçirdiği zaman, sıkıca toplanmış siyah saçlarının uçlarını açmış, bakır rengi bir ışıltı vermişti. Red kapıdan içeri girerken elindeki yontulmuş kupayı selamlamak için kaldırdı. “Gerçekten oturup yemek yiyecek misin, yoksa kocanın yolundan gidip bir merhaba bile demeden bir dilim tost mu çalacaksın?”

“Oturacağım.” Red sandalyesine kaydı ve Lyra’nın uzattığı fincanı aldı, kahvesini çoktan kremayla doldurduğunu görünce ona minnettar bir sırıtış attı. “Bu her zamankinden çok daha güzel kokuyor.”

“Kahvenin tadının pörsümüş fasulye suyu gibi olması gerekmediğini biliyor muydun? Bunu Meducia’ya uğradığımda öğrendim. Şaraptan kahveye kadar her türlü içeceğin tadını biliyorlar.”

“Alınmamayı seçiyorum.” Fife mutfaktan çıktı, elinde bütün bir jambona benzeyen bir şey vardı ve onu tostun yanına koydu. “Kahveme *pörsümüş fasulye suyu* dediğin gerçeği hakkında yorum yapmamayı seçiyorum.”

Lyra burnunu kıristirdi ve onun kızıl saçlarını okşadı. “En iyi pörsümüş fasulye suyu.”

Fife ona gülümsedi. Red’in bir haftadır ondan gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi bu. Uzun kollarını aşağı doğru çekerek Anlaşmacı’nın Mührü’nü gizlemişti ve Lyra kahvaltısına döndüğünde bileğinde durduğundan emin olmak için manşetini yokladı.

Onu izlediğini hissetmiş olmalıydı. Ela gözleri Red’inkilere kaydı ve Fife hafifçe, hüzünlü bir omuz silkme hareketi yaptı.

Bu yüzden Lyra'ya yeni pazarlıktan bahsetmemiş, ona yeni Mührü göstermemişti. Yakında ona göstermesi gerekiyordu çünkü Lyra, tersine dönmüş korulukta Solmir'le yaptıkları savaşı çok kötü yaralandığını bilecek kadar iyi hatırlıyordu. Eninde sonunda onu kurtaran şeyin ne olduğunu anlayacaktı.

Fife, Lyra'nın yanında ve Red de onların karşısında otururken dostça bir sessizlikte yemeklerini yediler. Artık sadece Hudut'tan gelen malzemelerle sınırlı olmadıkları için yemekler çok daha karmaşık bir meseleydi. Ormanın ötesindeki köylüler hâlâ güneye yapacakları büyük göç için hazırlanıyorlardı. Valleyda'daki sessiz kaos yüzünden bu gecikmişti ama Valdrek ve Lear dönecekleri yeni dünyayı incelemek için başkente gitmişlerdi bile.

Neve'i bulacaklarından emin olan Red, neredeyse hırçın bir şekilde parmakları kupasını sımsıkı kavrayarak düşündü. Neve'i bulduklarında onun köylülerin yeniden yerleşimine yardımcı olacağını biliyordu. Ama şimdilik, Raff'e'in yalnızca iradesiyle Valleyda'da işleri gizlice ayakta tutmaya çalışırken, Yabanorman'ın arkasındaki küçük bir ülkeyi taşımaya çalışmak mantıklı görünmüyordu. Hudut'takiler de aynı fikirdeydi ve çoğu zaten bulundukları yerde kalmaktan memnundu. Ormandan çıkış artık açık olduğu ve dünyanın geri kalanıyla ticaret yapmak mümkün hâle geldiği için, Yabanorman'ın ötesindeki topraklar şimdi bir hapishane gibi görünmüyordu.

Red cebinden mektubu çıkararak, "Raff'e'i gördüğünde bunu ona vermek ister misin?" diye sordu.

Fife mektubu aldı ve ne kadar ince olduğunu hissedince kaşlarını kaldırdı. "Bildirecek yeni bir şey var mı?"

"Hayır." dedi iç çekerek. "Ama bunu bilmek isteyecektir. Hiç haber olmaması da kötü haberdur."

Lyra bir parça daha tost aldı. "Ben 'hiç haber olmaması iyi haberdur' sanıyordum."

"Bunu 'hiçbir haber Raff'e'i olduğundan daha fazla tedirgin etmeyecek' şeklinde kabul edebiliriz."

Arick'in doğum gününün kısa bir hatırlatması dışında mektupta pek bir şey yoktu. Sadece Red'in her gün aynaya bakmasına rağmen aynanın ona kız kardeşiyle ilgili hiçbir şey göstermediğini tekrarlıyordu. Eammon'la birlikte Gölge Topraklar'ı açmanın ve Neve'i oradan çıkarmanın mümkün olan her yolunu aradıklarını bir kez daha anlatıyordu.

Yani. Mümkün olan herhangi *güvenli* bir yol.

Yabanorman olmadan önce Gölge Topraklar'a açılan kaza sonucu oluşmuş sayısız kapı vardı. Yarıklar, düşen gözcülerin etrafındaki altüst olmuş kara toprak, gölge yaratıkları ve onu Hudut'a ilk götürdüğünde savaştıkları küçük canavarı doğurmuştu. Ve bu aradıkları cevap olabilirdi diye düşündü Red.

Ya Gölge Topraklar'a açılan bir kapıyı yeniden oluşturmanın bir yolu varsa? Bir şekilde aralarından bir gözcüyü gevşek bir diş gibi çekip almak, onu tekrar toprağa yerleştirmek ve dünyalar arasında bir yol açacak kadar çürümesine izin vermek mümkün olsaydı?

Bu fikirden Eammon'a sadece bir kez bahsetmişti. O da pek hoş karşılamamıştı. *Öfkeyle* karşıladı demek daha doğru olurdu aslında. Eammon alev alev bakışları ve kısık sesiyle, heyula gibi tepesine dikilmiş, ona ne halt yemeye çalıştığını sormuştu.

O zamana kadar onun annesinin de aynı şekilde öldüğünü bilmiyordu. Gaya, Gölge Topraklar'ı açmaya ve Solmir'i dışarı çıkarmaya çalışmış, Yabanorman da kendi yarasını durdurmak için çaresizce onu tüketmişti.

Bu sefer farklı olmalıydı. Tüm ormanı aralarında tutuyorlardı, artık hiçbirini dünyaya bağlı değildi. Tabii bu ormanın isyan etmeyeceği, anlayacağı anlamına mı geliyordu? Ama Eammon karardı ve açıkça dehşete düşmüştü, bu yüzden Red konuyu kapattı.

Ancak bu fikir aklından çıkmıyordu.

Raffe'e yazdığı mektup da çok *inceydi*.

"Bekle bir dakika, Fife." Red ayağa kalktı, ceplerinde bir kalem aradı. Eammon'un sürekli yazacak bir şeye ihtiyacı olduğu için her zaman bir kalem taşımaya başlamıştı. Genellikle Eam-

mon'un kulağının arkasında bir kalem olurdu ama Red, onun unutup kendisinden bir kalem ödünç almasına ve sonra kulağının arkasındaki kalemi kendi başına fark etmesine izin vermeyi tercih ederdi. "Eklemek istediğim bir şey var."

Belki de bu rüya Raffé'i bir şekilde rahatlatırdı çünkü bildirilecek yeni bir şey yoktu. Ve Valleyda'daki kütüphane çok büyüktü, eğer o ve Eammon önemli bir şey bulamıyorsa belki o bulabilirdi.

Mektubun sonuna rüyanın ana hatlarını kısaca yazdı, kuru-masını hızlandırmak için mürekkebe üfledi ve Fife'a geri verdi. "Kafasına takılan bir şey olursa tekrar yazmasını söyle."

Fife, mektubu ceket cebine yerleştirirken başını onaylarcasına salladı. "Gelmek ister misin?" diye sordu Lyra'ya, sesini tamamen kayıtsız hâle getirmeye çalışsa da bunu tam olarak başaramadı. "Raffé her zaman bana bir şeyler alır ve geceyi geçirmek için güzel hanlardan birinde yer ayarlar."

"Tabii." Lyra tostundan son bir lokma aldıktan sonra ayağa kalktı, kollarını başının üzerine uzatarak gerindi. Valleyda'dan yeni kıyafetler almıştı. Buz mavisi bir elbise, altın-kahve teniyle mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Ama hâlâ sırtında *tor'*unu taşıyordu. Bu tarzı onu aynı anda hem vahşi hem narin gösteriyordu. "Sonra belki de sıradaki durağın neresi olmasını istediğini konuşuruz."

Biz birlikte kalırız, o ve ben. Bunu daha önce de söylemişti, ormanın onları bu kadar çabuk bırakacağını ve Red ile Eammon'un nihayet bozuk olanı onaracağını kimsenin bilmediği zamanlarda. Lyra başta yalnız gitmişti çünkü Fife gitmeyi reddetmişti. Red, bir sonraki sefer de aynı şekilde karşı koyup koyamayacağını merak ediyordu. Fife'ın Yabanorman ile yeni kurulan bağının onu uzaklaşma konusunda tedirgin ettiğini anlayabiliyordu, ama yine de Lyra ona bir kez daha sorduğunda onun gitmeyi seçmesini umuyordu.

Yine de bir yanı, Fife'ın asıl tedirginliğinin Lyra'nın yeni Mühür'ünü görmesi olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Hepsi hâlâ kendi yarattıkları labirenti nasıl aşacaklarını bulmaya çalışıyordu, kimse sınırlarını nasıl zorlayacağını tam olarak bilemiyordu. O ve Eammon artık ormanlarına hapis değildi. Yabanorman'ı içlerinde taşıyorlardı, artık var olmayan bir sınırın onları içinde tutması mümkün değildi. Ama Neve kayıpken ve güçleri hâlâ bu kadar yeniyken, ikisi de ormandan ayrılma fikrini dile getirmemişti. Özellikle şimdi, büyülerini bu kadar fiziksel, bu kadar açık bir şekilde üzerlerinde taşıırken, Red Valley'dan biriyle, onu sadece bir kez ziyaret edip ardından kaybolan İkinci Kız Çocuğu olarak hatırlayan biriyle karşılaşmak istemiyordu. Özellikle de kız kardeşi, yeni kraliçe, hastalandığı haber edildikten hemen sonra. Yanıtlamak istemediği soruların ortaya çıkma ihtimali çok yüksekti. Her şey hâlâ çok kırılgandı.

Ve eğer kendisi bu konuda bu kadar gerginse, Eammon'un neler hissettiğini tahmin bile edemezdi. Yabanorman'ın güney sınırını bir kez ihlal ettiğinde kendini tamamen kaybetmişti, yüzyıllardır onun dışındaki dünyayı tanımıyordu.

Evet. Tüm bunlar için zaman olacaktı. Neve'i bulduklarında. Son zamanlarda Red okyanusu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğini fark ediyordu.

Fife ve Lyra'nın kapıdan çıkışını izledi, iyileşmiş Yabanorman'ın altın sarısı genişliğine doğru ilerleyişlerini takip etti. Eammon kütüphanede onu bekliyordu. Ona bir fincan kahve daha götürmeliydi, zira ilkinin çoktan bitirmişti.

Fakat Red bunun yerine kuleye doğru yürüdü.

Yabanorman'ı iyileştirdiğinden beri kulenin dışındaki sarmaşıklar yemyeşil yapraklar ve kafası kadar büyük beyaz çiçeklerle coşkulu bir şekilde büyümüştü. Çok güzeldi, tüm bu sonbaharın ortasında bir bahar noktasıydı. Ve onun büyüğü, derisinin altındaki çılgınca çiçek açan orman, burada hâlâ daha güçlüydü.

Gerçi aynayı çalıştıracak kadar güçlü değildi.

Tek bir deneme. Bugün yalnızca bir kez deneyecek, kız kardeşini bir an olsun görebilmek için içten bir fedakârlıkta bulu-

nacaktı. Sonra Eammon'a katılacak, kendileri, Yabanorman ve Gölge Topraklar hakkında henüz bilmedikleri şeyleri aramak için kitapları karıştıracaktı. Neve'i onu simsıkı tutan karanlıktan kurtarabilecek bir şeyler bulmaya çalışacaktı.

Tek bir deneme.

Yosunların üzerinden geçerken, bakışlarını –artık tıpkı Eammon'unkiler gibi gözleri koyu kahverengi irisi yeşil bir halkayla çevriliydi– demir kapıya ve ötesindeki ağaçlara kaydırıldı. Ama orada, yalnızca sarılar ve turuncular vardı. Sadece çatlamış kahverengi kabuklar. Aralarında beyaz gözcülerin olmadığı bir manzara.

“Bir kapı olmalı,” diye fısıldadı Red, ormanının sonbaharına doğru. Kelimeler yalnızca havaya değil, aynı zamanda içine, derisinin altında taşıdığı ormana da yönelmişti. “Bir şey olmalı.”

Cevap gelmedi. Ama bir esinti yükseldi, altın yaprakları döndürerek savurdu. Omurgasının derinliklerinde yankılanan bir hışırtı hissetti.

Red kule merdivenlerini hızla çıktı, Eammon'un bağladığı kaba saç örgüsünden kurtulan koyu altın rengi teller çoktan yüzüne düşmüştü. İnce sarmaşık dalları saçlarına karışmış, onun bir uzantısı gibi başından çıkıyordu. Birini kopardı, sonra tırnağını başparmağının alt kısmına bastırdı. Küçük bir damla kan belirdi. Bu ona Yabanorman'daki ilk günlerini hatırlattı. Sanki bir ömür geçmişti. Büyüsünü kullanmamak için dişiyle tırnağıyla mücadele ettiği günlerdi.

Ne garip, eskiden nelerden korkardı.

Kan damlasını yaldızlı çerçevenin üzerine sürdü, saçlarını ve sarmaşıklarını onun kıvrımlarına sardı. “Bana kız kardeşimi göster,” diye emretti Red. Sesi takırdayan dallarla, açan yapraklarla ve ıslık çalan rüzgârla iç içeydi.

Hiçbir şey olmadı. Yine. Derin, titrek bir nefes alarak doğruldu.

Tam vazgeçmek üzereyken, mat gri yüzeyde bir şey dikkatini

çekti. Bir hareket, iki farklı karanlık türünün kesişmesi, sanki karanlık ve ışık olmayan bir odada bir şey hareket ediyormuş gibi. Burnu cama değene kadar öne eğildi.

Aynadaki karanlık âdeta köklerden örülmüş bir yumak gibi görünüyordu.